

Marinus Poulsen:

Te Mar'ken i Holsbrow' (4)

For to år siden forlod vi Julius Jensen og Kathrine, netop som de til fods ankom til Holstebro. Nu åbner Mikkelsmarkedets mange oplevelser sig for dem.

A vild gjar hat hin·d mej ind te·n Ba·ger te·n Kop Kaffe, men a vest et ret om a tur· byj hind an o'r. A æ ves nøj bagle o den Maa·r, men a sku ves iliwaller ha bøjn hind ind. A töt wol heller e't, te vi ku blyw ve aa følles ar, de tro·j a heller e't, te hun vil·d. Men no wa vi noj hen te Kaa·g-Mariannes Telt o æ Tor'e. Marianne spuer om·, hwa vi sku ha. Hun haaj Bon'ter a Honnekager, aa hun haaj Hja'tkager aa møj mier. A spuer saa Kathrine, om hun vild haa'n Kaa·g. Ja, de vild hun da gja·r. Vi fæk saa hwer en Hja'tkaa·g. Men trower a saa et osse, te Stuer An· aa·n anden Flaani, hun nok engaang haaj tjent sammel mej, wa kommen te. Di begynd aa gjæ·l aa flanni, faa resten sammel mæ·n Par Kaa·l, som di nok kjæ·n nøj. – Hwa staar dæ o æ Kager, I fæk, spuer di straks om·. Min· fæk di no e't aa si'e, men di wa snaa'r øwer Kathrine, aa Stuer An· lø·st dæhæ'r Stremmel, dæ alti æ klisterr o den Slags Kager, hun lø·st er sørn, en ku hø·r e laant hen: "Giver du dette Hjerte til din lille Ven, hun giver dig et Hjerte – sit eget – snart igen".

Jeg ville gerne have haft hende med ind til en bager til en kop kaffe, men jeg vidste ikke rigtig om jeg turde invitere hende på det. Jeg er vist noget tungnem på den måde, men jeg skulle vist alligevel have budt hende ind. Jeg syntes vel heller ikke, at vi kunne blive ved at følges ad, det troede jeg heller ikke, at hun ville. Men nu var vi nået hen til Kage-Mariannes telt på torvet. Marianne spurgte om, hvad vi skulle have. Hun havde bundter af honningkager, og hun havde hjertekager og meget mere. Jeg spurgte så Kathrine, om hun ville have en kage. Ja, det ville hun da gerne. Vi fik så hver en hjertekage. Men tror jeg så ikke også, at Store Anne og en anden flane, hun nok engang havde tjent sammen med, var kommet til. De begyndte at gjæle og flannie (dvs. skvaldre op og fjante), forresten sammen med et par karle, som de nok kendte noget. — Hvad står der på de kager, I fik, spurgte de straks om. Min fik de nu ikke at se, men de var snart over Kathrine, og Store Anne læste den her strimmel, der altid er klistret på den slags kager, hun læste den sådan, man kunne høre det langt væk: "Giver du dette hjerte til din lille ven, hun giver dig et hjerte — sit eget — snart igen".

De ka nok væ·r, te dæhæ·r tow Par di gri·nt aa skrannier. – Ja, men de æ da gu'e nok, saa·j Kaa·g-Marianne, a haa laa Mær'k te'r, te naar dæ kommer en Kaa'l mæ·n Pi·g hen te mi Tælt, aa di spiser en Hja'tkaa·g, saa waa· er e't læng· inden di fo Æ·rend ind te æ Guldsmed. A sko't te Kathrine, hun wa bløwen rød i æ Hu'e. A tøj't de wa Søn'd faa hin·d, hun haar saa let te'r aa blyw fja·le.

Dæ kam en Pi·g aa saaj Godaw te Kathrine, de lu'e te'r, te di wa møj godt kjæ'nd. A hør li·g di sna'ker om·, te di sku ind en Ste, i·n Butik ves nok. Saa gik di. A gik saa omkreng i æ Bøj' aa so mæ om aa sna'ker mæ kjæ'n Folk. Dæ wa'n Masse Mennesker. Dæ bløw saa'j te æ Kjømandsgo'rd wa hi'el føldt mæ Wow·n, aa æ Staal·d wa fuld a Hæ·st. Dæ stu en Ræk Hæ·st Si· om Si· bode faa Sønden aa faa Noern op gjemmel æ Væ·stergaa·r, dæ sku sæ·les. Saa bløw dæ jen trokken u'r aa æ Ræ'k aa saa en aa·n. Aa di bløw mønsterr, aa di bløw trawer, aa djæ gue Dy·der bløw ret fremhæver aa æ Sæ·lerr, men lisaa so·r bløw djæ Ly·der aa Fejl aa Mangler paavi'st aa æ Kø·ver. Aa dæ bløw nævnt Priser bode aa æ Sæ·ler aa æ Kø·ver, aa dæ bløw slaa·n i æ Næwer, aa dæ bløw handelt. Naar æ Handel saa wa i Orden, saa wa æ lisom æ Kø·ver et længer ku si'e dem Fæjl ve æ Dy'r, som han for en be'te Støj'r sind haaj hat Y·w for. No ku han bejer sie si Fortri'n aa si Dy·der, som den forrige Ejer haaj fremhæver.

Det kan nok være, at de her to par de grinede og skoggerlo. — Ja, men det er da rigtigt nok, sagde Kage-Marianne, jeg har lagt mærke til det, at når der kommer en karl med en pige hen til mit telt, og de spiser en hjertekage, så varer det ikke længe, inden de får ærinde ind til guldsmeden. Jeg skottede til Kathrine, hun var blevet rød i hovedet. Jeg syntes det var synd for hende, hun har så let til at blive genert.

Der kom en pige og sagde goddag til Kathrine, det lod til, at de var meget godt kendt. Jeg hørte lige de snakkede om, at de skulle ind et sted, i en butik vist nok. Så gik de. Jeg gik så omkring i byen og så mig om og snakkede med kendte folk. Der var en masse mennesker. Der blev sagt, at købmandsgården var helt fyldt med vogne, og staldene var fuld af heste. Der stod en række heste side om side både søndenfor og nordenfor op gennem Vestergade; de skulle sælges. Så blev der trukket én ud af rækken og så en anden. Og de blev mønstret, og de blev travet, og deres gode dyder blev rigtigt fremhævet af sælgerne, men ligeså såre blev deres lyder og fejl og mangler påvist af køberne. Og der blev nævnt priser både af sælgeren og af køberen, og der blev slået i næverne, og der blev handlet. Når handelen så var i orden, så var det ligesom køberen ikke længere kunne se de fejl ved dyret, som han for en kort stund siden havde haft øje for. Nu kunne han bedre se dets fortrin og dets dyder, som den forrige ejer havde fremhævet.

A wa no kommen gjemmel æ Væ·stergaa·r aa wa noj op o æ Mar'kensplads. De æ hær æ Handel mæ æ Høwder forego'r. Manne Høwder wa dær, men æ Plads æ stu'er, aa længst tebaa·g wa dæ osse bløwen Plads te al· dæhær Tælt - stor aa smo Cirkus-, Gøjler-, Sky·r- aa Beværttertælt aa mier ino. A ku hør Musik derhen· fræ, no, de wa ves fræ·n Karusæl', ja, dæ wa nok osse en Lirekassemand, dæ drejer o hans Emstregemst, men de no·j a nok hen te sin·d. A trower, dæ wa lisaa gu'e Handel hæ·r mæ æ Høwder, som dæ wa his nier mæ æ Hæ·st. Men æ Handel mæ æ Høwder forego'r altir mier stiltfærdig ind æ Hæ·st-handel. A laa Mær'k te'r, te de wa gue Priser, dæ bløw gin·, især da faa Kælky'er. Dæ bløw saa'j, te de wa for æ Smørpri's wa gon op mæ 7 Øerr æ Pu'nd, aa osse faade dæ ær sørn gu'e Høst i O'r.

A sku da li·g hen aa si'e dæhær Mar'kensgøjl osse, men a wa knap nok kommen te'r, fa·r a saa rend o Julius Jensen. Han begyndt straks: – De ka væ·r, du ska op aa si'e Menneskeæderen. Det koster kun femåtyw Øerr for voksne og ti Øerr for Børn. Ham tuer a skam e't aa kom ind te. Han vild rend u'r, æ Sly·ni, de haaj osse nær ski'e, men ham dæ stu aa raavt mæ ham, han lasker ham jen aa·n Pisk, han stu mej, saa dæ skie heldigvis engen Teng. Æ Udraaver skor saa en Be'j aa·n Støk ro Kjør, dæ hæ·n urnfor aa smer ind te ham, saa bløw han rolle ijen, hej-sen brø·lt han, te·n ku høerr laant hen. Men si'e en Molør, da wa dær-

Jeg var nu kommet gennem Vestergade og var nået op på markedspladsen. Det er her handelen med kreaturer foregår. Mange kreaturer var der, men pladsen er stor, og længst tilbage var der også blevet plads til alle de her telte — store og små cirkus-, gøgler-, skyde- og beværttertelte og mere endnu. Jeg kunne høre musik derhenne fra, nå, det var vist fra en karrusel, ja, der var nok også en lirekassemand, der drejede på sin himstregims, men der nåede jeg nok hen til senere. Jeg tror, der var ligeså god handel her med kreaturerne, som der var hist nede med hestene. Men handelen med kreaturer foregår altid mere stiltfærdigt end hestehandelen. Jeg lagde mærke til, at det var gode priser, der blev givet, især da for kælvkøer. Der blev sagt, at det var fordi smørprisen var gået op med 7 øre pundet, og også fordi der er sådan en god høst i år.

Jeg skulle da lige hen og se det her markedsgøgl også, men jeg var knap nok kommet til det, før jeg så rendte på Julius Jensen. Han begyndte straks: — Det kan være, du skal op og se menneskeæderen. Det koster kun femogtyve øre for voksne og ti øre for børn. Ham turde jeg skam ikke komme ind til. Han ville rende ud, tampen; det var også nær sket, men ham der stod og råbte op om ham, han smækkede ham én af en pisk, han stod med, så der skete heldigvis ingenting. Udråberen skar så en bid af et stykke råt kød, der hang udenfor og smed ind til ham, så blev han rolig igen, ellers brølede han, så man kunne høre det langt hen. Men se et postyr der var derinde, når han rigtig blev stropet (dvs.

in·d, naar ret han bløw stro'per mæ æ Pisk. Han haaj Reng i æ Nies, saa·j di, dem dæ haaj sjæt ham. De væst aa'r wa, te naar han ret haaj lawer Ballade, saa kam han te'r aa swe·r, naar han saa ta·r sæ aa kam te'r aa gni· sæ faa møj' saa vild han blyw hwi' o de Stej, hejsen wa han gu'e nok swaat.

A haa li·g waat in·d ve æ Saa·lmager aa kjøvt en Par Pran·seller, de wa osse ve æ Ti', a wa li·g ve'r aa taa·v æ Bowser. No sku a ind aa ha fat o·n Pief. – Vel du't mej? Saa ka du hjælp mæ aa taa·n u'r. – Jaaw, de rawer da't saa vidt, sejer a saa, men a sku jo li·g si'e nøj a dæhær Markens-Staahej. – Saa ka du go herop ijen, aa fo'r du er endle e't aa si'e, saa taar du engen Skaa· a den Grond. Saa fulles vi ar nier i æ Bøj. Vi kam ni'er i æ Østergaa·r aa gik saa ind te Konrad, ham mæ æ Piver. – No, haar du nøj, en ka rø·g o, sejer saa Julius. – Jaa·w, mien Konrad, han wa da't røjht hi'el u'r ino. Konrad wa snaar te'r aa fo nower Piver fonden frem aa laa o'æ Disk, aa Julius fæk da knaphæne jen taan u'r, som han nok ku li'. – Saa vild a trow, saa·j han, te dæhær holder nok saa læng· som den sidst, a fæk a dæ; de·r no et saa læng· sin·d, men æ Li'n æ da gon i Stø'ker.

– Ska du ikke osse ha en rigtig fin Pief, saadan te Søndagsbrug? – Jaa·w, a haar gu'e nok tent nøj o aa fo'n Pesteli'enspief. Aa sørn jen

tugtet) med pisen. Han havde ring i næsen, sagde de, dem der havde set ham. Det værste af det var, at når han rigtig havde lavet ballade, så kom han til at svede; når han så tørrede sig og kom til at gnide sig for meget, så ville han blive hvid på det sted; ellers var han godt nok sort.

Jeg havde lige været inde ved sadelmageren og købt et par pranniseler (dvs. bukseseler), det var også på tide, jeg var lige ved at tabe bukserne. Nu skulle jeg ind og have fat på en pibe. – Vil du ikke med? Så kan du hjælpe mig med at vælge den. – Jo, det er da for så vidt i orden, siger jeg så, men jeg skulle jo lige se noget af det her markeds-ståhej. – Så kan du gå herop igen, og får du det endelig ikke at se, så tager du ingen skade af den grund. Så fulgtes vi ad ned i byen. Vi kom ned i Østergade og gik så ind til Konrad, ham med piberne. – Nå har du noget, man kan ryge på, siger så Julius. – Jo, mente Konrad, han var da ikke ryddet helt ud endnu. Konrad var hurtig til at få nogle piber fundet frem og lagt på disken, og Julius fik da ret hurtigt valgt en, som han nok kunne lide. – Så ville jeg tro, sagde han, at den her holder noget længere end den sidste, jeg fik af dig; det er nu ikke så længe siden, men lindet (dvs. det bøjelige stykke på piben) er da gået i stykker.

– Skal du ikke også have en rigtig fin pibe, sådan til søndagsbrug? – Jo, jeg har godt nok tænkt noget på at få en porcelænspipe. Og sådan en blev han da snart præsenteret

bløw han da snaar præsentí'err for. – Ja, hvis a ska ha den osse, saa haar a da tow te'r aa heng o mi Piefbræt, naar a et brugger em. A haar sørn fi'n Piefbræt, te a sjæl haa tæller u'r, ska a sej jer; sørn jen mæ Serkler, dæ ser u'r som Stjaerr. Dæ ær trej sørn Serkler, aa ær saa berejnt te trej Piver. De ser godt u'r, naar den mødtest er "En laang Pief", a haa sjæt er hen ve mi Fætter, han wa osse en bette Graan·d narreworn i hans Ungdaw·, lisom a wa, ja de ær vi sommen da bægge tow ino. – Ja, saa·j Konrad, jeg har osse en lang Pief, se her er en flot én, den vel

Markedsgæst med lang pibe.
Xylografi 1888. Fra Gunnar
Knudsen: *Dansk bondeliv i forrige
århundrede* (1975) s. 122.

ta sig godt ud paa æ Piefbrædt. – Nej tak, nej no tøws a, te a haa gjor er godt i Daa, hvis vi ka kom te Ræ't om æ Pris o dæ·hær tow, saa ska a e't mier.

De wa no Julius, men Konrad lawer hej·sen Faaretning, faa a kjøvt osse en Pief, en bet'te jen, dæ past te mæ. Ja, dæ wa da engen kjøwt ino, de wa føst baa'gat'ter, te vi sku te'r aa sna'k om æ Pris, dæ sku jo gja·r handles nøj om em; hwa, dæ wa da Mar'ken i æ Bøj, aa de drejer sæ da om trej Piver, saa vi mot da ha nøj Ky'ef o'm. De bløw no et ret møj, vi ku prier Konrad, men saa sta'per han em mæ Tobak aa ga wos hwær en Kass Swawlstikker. Saa gik vi mæ wo Piver.

for. — Ja, hvis jeg skal have den også, så har jeg da to til at hænge på mit pibebræt, når jeg ikke bruger dem. Jeg har sådan et fint pibebræt, som jeg selv har skåret ud, skal jeg sige jer, sådan et med cirkler, der ser ud som stjerner. Der er tre sådanne cirkler, og er så beregnet til tre piber. Det ser godt ud, når

den midterste er "en lang pibe", jeg har set det henne hos min fætter, han var også lidt fjollet i sine unge dage, ligesom jeg var, ja det er vi såmænd da begge to endnu. — Ja, sagde Konrad, jeg har også en lang pibe, se her er en flot én, den vil tage sig godt ud på pibebrættet. — Nej tak, nej nu synes jeg, at jeg har gjort det godt i dag, hvis vi kan komme til rette om prisen på de her to, så skal jeg ikke mere.

Det var nu Julius, men Konrad gjorde ellers forretning, for jeg købte også en pibe, en lille en, der passede til mig. Ja, der var da ingen købt endnu, det var først bagefter, at vi skulle til at snakke om prisen; der skulle jo gerne handles noget om dem; hvad, der var da marked i byen, og det drejede sig om tre piber, så vi måtte da have noget køb på dem. Det blev nu ikke ret meget, vi kunne få Konrad til at slå af, men så stoppede han dem med tobak og gav os hver en æske svovlstikker. Så gik vi med vore piber.

A skyldt Julius æ Kaffe, de mot vi heller go ind aa ta no. A töt osse, a wa ve'r aa træng te'r. A haaj ino e't faat andt ind en Markenskaa·g. Vi wa kommen op te Mads Kristoffersens Beværtneng, dæ'r gik vi ind, de·r sørn nøj en pæn Stej. Dem dæ vel drek dem ful·d, di blywr smedt u'r dæ'r. Vi saa't wos ve·n Bu'er. Julius saa·j, te hæ'r haaj han set fa·r i Daa. – De æ hæ·r, Søren Sønderkjær haa spænd fræ. A vild gue nok ha gin Kaffe for æ Aa·gtur, men de fæk a't Low te. Sören wa ret i hans Spendierbrowser, han ga'n Omgang te æ “hiel Vown”. Han plejer hej-sen e't aa væ saa ruttes, at'ter hwa di sejer. Vi so da hærind aa haaj er ret faanywle. Sören wa ve'r aa vild drel mæ nøj mæ jen a dæhæ·r Piger, hind mæ æ Wolker om æ Knogler, jaaw, dæ wa stuer Wolker o hinde Hueser. Niels mien, te vi past saa godt sammel. Vi vild e't blyw narre mæ hinaa·n, saa·j han. A mot da ta hans Snak for Aller aa wa ham møj taknemlig, for'e han haaj saa møj te owers faa wos. Faaresten ku æ godt væ·r, te a sjæl ku fen·d jen, dæ wa lisaa knøw som hin·d, han haaj udsjæt te mæ, men de tuer a da't aa sej·.

Men no wa æ Julius aa mæ, dæ haaj er faanywle, om en mo sej· sørn, faa Julius so li·g aa faato·l, te han sku hejsen ha wot te Dogter i Daa, jaaw de vil·d dæ hans Marmuer, han skul·d, for han haaj gon aa waat nøj skidt nower Daw·. Han haaj gue nok kie sæ no, men saa haj han faat en Kjön· o den jen· Y·w, aa sku han te Dogter, saa sku e væ no, hej-sen no·j han er e't, inden æ Kjön· wa gon væk a sæ sjæl', – faa de vel en da, urn a hwerken haa waat ve æ Dogter heller æ klo·g Kuen.

Jeg skyldte Julius kaffe, det måtte vi hellere gå ind og tage nu. Jeg syntes også, jeg var ved at trænge til det. Jeg havde endnu ikke fået andet end en markedsrage. Vi var kommet op til Mads Kristoffersens beværtning, der gik vi ind, det er sådan nogenlunde et pænt sted. Dem der vil drikke sig fulde, de bliver smidt ud dér. Vi satte os ved et bord. Julius sagde, at her havde han siddet tidligere i dag. — Det er her, Søren Sønderkjær har spændt fra. Jeg ville godt nok have givet kaffe for køreturen, men det fik jeg ikke lov til. Søren var rigtig i sine spenderbukser, han gav en omgang til “hele vognen”. Han plejer ellers ikke at være så gavmild, efter hvad de siger. Vi sad da herinde og havde det rigtig fornøjeligt. Søren var ved at ville drille mig noget med en af de her piger, hende med ”valkerne” om knoglerne, jo, der var store valker (dvs. folder) på hendes strømper. Niels mente, at vi passede så godt sammen. Vi ville ikke blive narret med hinanden, sagde han. Jeg måtte da tage hans snak for alvor og var ham meget taknemmelig, fordi han havde så meget til overs for os. Forresten kunne det godt være, at jeg selv kunne finde en, der var lige så pæn som hende, han havde udset til mig, men det turde jeg da ikke sige.

Men nu var det Julius og mig, der havde det fornøjeligt, om man må sige sådan, for Julius sad lige og fortalte, at han skulle ellers have været til doktor i dag, jo det ville da hans madmor, han skulle, for han havde gået og været noget skidt nogle dage. Han var godt nok kommet sig nu, men så havde han fået et bygkorn ved det ene øje, og skulle han til doktor, så skulle det være nu, ellers nåede han det ikke, inden bygkornet var gået væk af sig selv, — for det vil det da, uden jeg hverken har været hos doktoren eller den kloge kone.

Mens Julius so aa vrøwlt om dæhæ'r, laa a Mær'k te·n Kaa'l, dæ wa kommen ind. Han gik aa skotter hen te wos. Julius so ham e't te'r aa begynd mej, men nu bløv han ham waa'r. – Nej Godaw sywaatreds, sejer han saa. – Jaa·w, Godaw aataaførr. De lu'e te'r, te di wa møj glaa·ve hinaa·n. – Ja, vi æ Krigskammerater, faaklaaerr Julius. No, de mot faasto'es sørn, te di haaj læjen henn sammel, i Viborg ku a faasto. Di ga dem no te'r aa opfresk nower a djæ Bedrøwter fræ djæ Soldaterti, dæ vi·st, te di wa nower faa·le Kaa'l i Kongens Klæjer. Djæ Historier ska a læ leg. De æ jo sørn, haa a laa Mær'k te, te den Ti, jen æ Soldat, da opløwer en snaar si væst Daw·. Men naar æ Soldaterti saa æ øwer, saa haaer snaar waat den skjønne Ti, en haa hat.

Men no faato·l æ Krigskammerat, te han kam li·g nier fræ æ Kjømand. De wa Holsbrow Storkjømand, saa vest vi nok, hwem de war. Dær sku han betaa·l en Rejning for hans Faa'r. Dæ bløw snak'ker nøj hø't dærin·d o æ Kontor, – jaa·w, for Andes Sto·rawer, ham kinder I jo, jaaw, de gjør alle Mennesker, han ær wol da faaresten fræ jæ Ej'n, han so dæin·d, aa han snak'ker hans ejen Snak, sørn som han gjø·r al· Ste·r, hu han kommer. I ve'r, æ Kjømand haa tjent manne Pæng·, men han haa osse tavn e't saa ledt ve Kunder. No wa Andes ve'r aa betaa·l ham nower Pæng·, som han skyldt, aa ledt ujens wa di bløwen. – Ja, saa·j Andes, de æ e't mæ heller Pe Kristian dæ·r, Di ska waa·r Dem for. De æ misaa·nd dem, Di hjælper i æ Frak, Di taa·ver æ Pæng· ve.

Mens Julius sad og vrøvlede om dette her, lagde jeg mærke til en kar, der var kommet ind. Han gik og skottede hen til os. Julius så ham ikke til at begynde med, men nu opdagede han ham. — Nej goddag, syvogtres, siger han så. — Jo goddag, otteogfyrre. Det lod til, at de var meget glade for hinanden. — Ja, vi er krigskammerater, forklarede Julius. Nå, det måtte forstås sådan, at de havde ligget inde sammen, i Viborg, kunne jeg forstå. De gav sig nu til at opfriske nogle af deres bedrifter fra deres soldatertid, der viste, at de var nogle pokkers karle i kongens klæder. Deres historier skal jeg lade ligge. Det er jo sådan, har jeg lagt mærke til, at den tid, man er soldat, da oplever man snart sine værste dage. Men når soldatertiden så er ovre, så har det snart været den skønneste tid, man har haft.

Men nu fortalte krigskammeraten, at han kom lige nede fra købmanden. Det var Holstebro storkøbmand, så vidste vi nok, hvem det var. Der skulle han betale en regning for sin far. Der blev snakket noget højt derinde på kontoret — jo, for Anders Storager, ham kender I jo, jo, det gør alle mennesker, han er vel da forresten fra jeres egn, han sad derinde, og han snakkede sin egen snak (dvs. kæftede op), sådan som han gjorde alle steder, hvor han kommer. I ved, købmanden har tjent mange penge, men han har også tabt ikke så lidt på kunder. Nu var Anders ved at betale ham nogle penge, som han skyldte, og lidt uenige var de blevet. — Ja, sagde Anders, det er ikke mig eller Per Kristian dér, De skal vare Dem for. Det er minsandten dem, De hjælper i frakken, De taber pengene på.

Om Andes Sto·rawer go'r dæ manne Historier, aa Julius wa der straks mæ jen'. – Ja, si'er I, sejer han, Andes æ·n kjæ'n Muerr, som I ve'r, osse urn for æ Sown. Jen Daa haaj han saa faat en Støk Ar·ber gjor færdig den aa·n Si Holsbrow. Æ Tømmerr wa bløwn fær· ve sam· Ti. Selde wa æ bløwen faa dem, inden di endle kam ind aa sku ha gjor op mæ æ Mand, di ar·berr for. Te Slut sku di saa haa'n Dram aa·n bej Brød, aa a tenker en Kaffepo'ns wol osse. Saa endle kam di te lesten ar Hjemmen te. Da di noj te Holsbrow, saa sejer Andes: – A trower li·g a ska en Smut ind o æ Apotek aa haa'n Staang Lakrids. Dæ æ nowerr, dæ trower, te Andes Sto·rawer æ slem te'r aa skro, han gor aa gomler aa spøt'ter æ hiel Ti, naar han arberr, men han skroer e't, de æ Lakrids han e·rr. No vild han saa ind o æ Apotek atter en Staang, indda de wa u'r o æ Næt. E Tømmerr, ja de wa Søren Laursen, han saa·j nej, de töt han e't, han skul·d. – Æ hiel Apotek sow'er, saa·j han.

Men Andes gor alti atter hans ejen Hu'e. – Hwa haa·r en en Apotek te? Han bommerr saa o æ Dar, aa endle kommer dæ·n søwne Apoteker aa lokker op aa sejer: – Hwa skal Di ha? – Ka a kyef en Staang Lakrids, sejer saa Andes. – En Stang Lakrids? En Stang Lakrids? Jager De Folk op midt om Natten for at faa en Stang Lakrids, kunde det ikke ha været til i Morgen? – Aak, jaaw saamænd, jaaw saamænd, ka æ misaa·n saa osse de da. Ja, Godnat saa, swaær Andes.

Om Anders Storager går der mange historier, og Julius var der straks med én. — Ja, ser I, siger han, Anders er en kendt murer, som I ved, også uden for sognet. En dag havde han så fået et stykke arbejde gjort færdigt på den anden side af Holstebro. Tømreren var blevet færdig på samme tid. Sent var det blevet for dem, inden de endelig kom ind og skulle have gjort op med manden, de arbejdede for. Til slut skulle de så have en dram og en bid brød, og jeg tænker en kaffepunch vel også. Så endelig begyndte de at liste af hjemad. Da de nåede Holstebro, så siger Anders: — Jeg tror lige, jeg skal et smut ind på apoteket og have en stang lakrids. Der er nogle, der tror, at Anders Storager er slem til at skrå, han går og gumler og spytter hele tiden, når han arbejder, men han skrår ikke, det er lakrids, han spiser. Nu ville han så ind på apoteket efter en stang, selvom det var ud på natten. Tømreren, ja det var Søren Laursen, han sagde nej, det syntes han ikke, han skulle. — Hele apoteket sover, sagde han.

Men Anders går altid efter sit eget hovede. — Hvad har man et apotek til? Han dundrede så på døren, og endelig kommer der en søvnig apoteker og lukker op og siger: — Hvad skal De have? — Kan jeg købe en stang lakrids, siger så Anders. — En stang lakrids? En stang lakrids? Jager De folk op midt om natten for at få en stang lakrids, kunne det ikke have været til i morgen? — Ok jo såmænd, jo såmænd, kan det minsandten også det da. Ja, godnat så, svarede Anders.

Da vi haaj grenner nøj a dæhæ'r Historri aa kommer mæ·n Par Bemærkninger te'n, wa Julius fær· te'r aa begynd· o·n fresk. – De wa dæhæ'r tow Mænd Kræ Jensen aa Jens Krænsen, som Andes Sto·rawer haaj nøj gu'e Kjændskab te, ja, han haa ves arberr faa dem bægge taaw. Dæ hæ·r Par Mænd di wa alti saa fi·n Venner, naar di da't, hwa engaang imel· ku ski'e, wa bløwen saa ryw· uklaa'r. Aa de wa di li·g no gon hen aa bløwen, di wa saa gal· te di hwi·nt, naar di so hinaa·n. De Hiele drejer sæ om en Graand Vej, dæ gik øwer Kræ Jensens Mark, aa som Jens Krænsen mien, han haaj faat Low te'r aa kyer o i en O'r, te han fæk hans ejen Vej stander, den wa ubrugle. Men no saa·j Kræ Jensen saa, te hæ'r æ dær engen, dæ haa Low' te'r aa færres, aa da almendst Jens Krænsen. – Enhwær Kyern o mi Grond æ faabi no. Men Jens Krænsen han bløw ve aa kyer, som han læng haaj gjo'r. – Da skal a si'e aa fo ham staap'per, saa·j Kræ Jensen aa gik ind te·n Prokuraator i Holsbrow aa laa æ for ham. – Engen ska kyer o mi Vej urn mi Mindels, saa·j han. – Jeg skal tale med Manden om Sagen, saa·j æ Prokuraator, og kører han fremdeles, bliver vi nok nødt til at udtage Stævning paa ham.

– Aa sørn gik æ osse, dæ bløw Proces u'r aa'r. Dæhæ'r taav Mænd kom faa Retten bode jen aa tow Gaan·g, urn di kam ær na·r. Men saa bløw dær indkaldt nowir Virner, aa dæ·r bløw en faale Væsen ur aa'r. Andes Sto·rawer bløw osse indkaldt, jaaw for han sku engaang ha hø'r o·n Avtaa·l mel· æ Mænd angoendes æ Vejkyern. Andes wa gal o dæhæ'r.

Da vi havde grinet noget af denne her historie og var kommet med et par bemærkninger til den, var Julius klar til at begynde på en frisk. — Det var de her to mænd Kristen Jensen og Jens Kristensen, som Anders Storager havde noget godt kendskab til, ja, han har vist arbejdet for dem begge to. De her par mænd de var altid så fine venner, når de da ikke, hvad engang imellem kunne ske, var blevet så rivende uenige. Og det var de lige nu gået hen og blevet, de var så gale, at de hylede op, når de så hinanden. Det hele drejede sig om en stump vej, der gik over Kristen Jensens mark, og som Jens Kristensen mente, han havde fået lov til at køre på i ét år, til han fik sin egen vej sat i stand, den var ubrugelig. Men nu sagde Kristen Jensen så, at her er der ingen, der har lov til at færdes, og da allermindst Jens Kristensen. — Al køren på min grund er forbi nu. Men Jens Kristensen han blev ved at køre, som han længe havde gjort. — Da skal jeg se at få ham stoppet, sagde Kristen Jensen og gik til en prokurator i Holstebro og fremlagde det for ham. — Ingen skal køre på min vej uden mit samtykke, sagde han. — Jeg skal tale med manden om sagen, sagde prokuratøren, og kører han fremdeles, bliver vi nok nødt til at udtage stævning på ham.

– Og sådan gik det også, der blev proces ud af det. De her to mænd kom for retten både en og to gange, uden de kom det nærmere. Men så blev der indkaldt nogle vidner, og der blev et farligt væsen ud af det. Anders Storager blev også indkaldt, jo for han skulle engang have hørt på en aftale mellem mændene angående kørslen på vejen. Anders var

– Hwa ska a blændes i sørn nøj Mog for, saa·j han, aa læng fa·r sørn en Proces æ te Æ·n, saa æ dæhæ·r tow Naboeer bløwen di fineste Venner ijen. Men æ Daa kam da, te Andes sku mø·r, hwa han jo osse gjo·r. Aa han bløw saa faahør om, hwa han no vedst angoende æ Vej aa æ Awtaa·l aa al· de. Jaaw Andes vest møj. Han begyn·d aa faata·l om, hwilter æ Vej wa anlaa·j, jaaw, de ku han da nem how·. Men æ Vej sku ha wot sørn aa sørn, aa go·n dær aa dær, saa ku ander osse hat godt aa·n – aa hist op aa herni·er.

Æ Herredsfower, dæ faahør·r ham, bløw hiel hwep tisidst aa sejer saa: – Nu spørger jeg Dem, Anders Storager, aa saa svarer De ja eller nej. Har De hørt, at Anklageren Kresten Jensen har givet Anklagede Jens Kristensen Lov til at benytte Vejen, der her er Tale om? – Ja heller nej, sejer saa Andes. – Hvad for noget? Hvad siger De, Mand? Hvordan er det, De svarer? – Ja, men æ Herredsfower saa·j jo, saa vidt a ku hør·, te a sku swaa·r “ja heller nej”, aa de mi·en a da osse, te a gjo·r, saa·j Andes. – Ja, nu kan De godt gaa, saa·j saa æ Herredsfower. Det haaj Andes nok e·t imo·r. De saa·j, te dæ bløw skrøwen i æ Retsprotokol, te “Anders Storager var uegnet til at vidne i Retten”.

– Men æ Proces, hurn gik æ saa mæ den? Ja, Skam kom at·terr. De traf sæ sørn jen Daa, te dæhæ·r Mænd wa i Holsbrow i hwær si Æ·rn aa æ saa saa uheldig heller heldig, te di renner o hinaa·n o·p i æ Na·rgaa·r.

gal over det her. — Hvad skal jeg blandes ind i sådan noget møg for, sagde han, og længe før sådan en proces er til ende, så er de her to naboer blevet de fineste venner igen. Men dagen kom da, hvor Anders skulle møde, hvad han jo også gjorde. Og han blev så forhørt om, hvad han nu vidste angående vejen og aftalen og alt det. Jo, Anders vidste meget. Han begyndte at fortælle om, hvornår vejen var anlagt, jo, det kunne han da nemt huske. Men vejen skulle have været sådan og sådan, og gået der og der, så kunne andre også have haft godt af den — og hist op og her ned.

Herredsfogeden, der forhørte ham, blev helt irriteret til sidst og siger så: — Nu spørger jeg Dem, Anders Storager, og så svarer De ja eller nej. Har De hørt, at anklageren Kristen Jensen har givet anklagede Jens Kristensen lov til at benytte vejen, der her er tale om? — Ja eller nej, siger så Anders. — Hvad for noget? Hvad siger De, mand? Hvordan er det, De svarer? — Ja, men herredsfogeden sagde jo, såvidt jeg kunne høre, at jeg skulle svare ”ja eller nej”, og det mener jeg da også, at jeg gjorde, sagde Anders. — Ja, nu kan De godt gå, sagde så herredsfogeden. Det havde Anders nok ikke noget imod. De sagde, at der blev skrevet i retsprotokollen, at “Anders Storager var uegnet til at vidne i retten”.

— Men processen, hvordan gik det så med den? Ja, skam komme efter det. Det traf sig sådan en dag, at de her mænd var i Holstebro i hvert sit ærinde og så er så uheldige eller heldige, at de render på hinanden oppe i Nørregade. Sådan var de så tit truffet sammen i

Sørn wa di saa tit troffen sammel i djæ gue Daw·, aa saa sku di alti li·g ind aa haa'n bette Swaat, inden di sku hjem. Aa dæhæ·r Kaffepønser mæ hinaa·n haaj de nok bægge taaw sawnt i den sidst Ti. No stu di aa vest et ret, hurn di sku kom faabi hverander, men æ Gal· wa gon nøj a dem, sjel om dæ wa nøj Proces aa nøj Skidt dem imel·. Saa sejer den jen·, lisom han saa tit haaj gjo'r: – Vi skal wol e't li·g go indenfor. De traf sæ, de wa hæ'r u·rn for Mads Kristoffersens. Jaa·ew, de haaj den aa·n saamænd da e't nøj imo'r. Di lest saa ind aa fæk dem “en Par Ko'p” heller trej ka væ·r. Aa da di gik u'r, wa di bløwen saa perle Venner, te de ves aller haaj waat mier swaa'r mæ dem. Æ Proces bløw standst. Humøj' den kost, hwa æ Prokurator sku ha, aa hwem dæ sku betaa·l er, de wa dæ engen, dæ fæk aa ver. Folk saa·j, te Jens Krænsen no haaj faat Low te'r aa kyer o æ Vej i tow O'r, saa møj som han løster. Om de passer, ve'r a e't, Folk sejer saa møj', men Jens Krænsen han kyer da no o'en, al det han kan.

– Dær ka·n si'e, sejer Andes Sto·rawer, sørn nøj ska·n waa·r sæ for aa blyw blænd i'. En ska misaan et go imel en Par Høwder, dæ stekkes, især da naar en ve'r, te æbaag at'ter saa slekkes di.

Julius wa færre mæ Anders Sto·rawer, aa a wa ve'r aa vild go, men lisaa so·r a løw't mæ, saa vild den jen· gi en Øl, aa den aa·n en

deres gode dage, og så skulle de altid lige ind og have en lille sort, inden de skulle hjem. Og de her kaffepuncher med hinanden havde de nok begge to savnet i den sidste tid. Nu stod de og vidste ikke rigtig, hvordan de skulle komme forbi hinanden, men vreden var gået noget af dem, selv om der var noget proces og noget skidt imellem dem. Så siger den ene, ligesom han så tit havde gjort: — Vi skal vel ikke lige gå indenfor. Det traf sig, det var her udenfor Mads Kristoffersens. Jo, det havde den anden såmænd da ikke noget imod. De listede så ind og fik sig “et par kopper” eller tre kan være. Og da de gik ud, var de blevet så perlevenner, at det vist aldrig havde været bedre mellem dem. Processen blev standset. Hvor meget den kostede, hvad prokuratoren skulle have, og hvem der skulle betale det, det var der ingen, der fik at vide. Folk sagde, at Jens Kristensen nu havde fået lov til at køre på vejen i to år, så meget som han lystede. Om det passer, ved jeg ikke; folk siger så meget, men Jens Kristensen han kører da nu på den, alt det han kan.

— Der kan man se, siger Anders Storager, sådan noget skal man vare sig for at blive blandet ind i. Man skal misandten ikke gå imellem et par høveder, der stanges, især da når man ved, at bagefter så slikkes de.

Julius var færdig med Anders Storager, og jeg var ved at ville gå, men ligeså såre jeg lattede mig, så ville den ene give en øl, og den anden en sodavand. Jeg måtte ikke sådan

Sodawand. A mo't sørn træk mæ u'r aa æ Law'. En ka sommen engen Stejer kom hen aa fo er bejer, saa·j di. Di haaj sjæt nøj a dæhær Markensgøjl, aa de wa ni faa·le skjøn nøj, lu'er te. Æ Krigskammerat, Kræj·sten hi'er han, vedst e't, hu manne Øller han sku drek for aa blyw lisaa hwe·rlsy'k, som han wa, da han gik aa' æ Karusæl', at'ter han haaj faat tow Tuerr. De wa nøj mæ Faart o. De wa skam en bette kraa'n Vrensker, dæ trak æ Værk. Ja, den haaj Julius osse laaj Mærk te. – Den ligent møj dæhær bette sø·r Dy'r, dæ gor o'p o æ Banegord aa trækker Jernbanevow·n sammel, saa·j Julius. De·r osse en Vrensker. – Ja, sejer Kræj·sten, o æ Lør ligner di godt nok hwerander, men den o'p o æ Banegord æ wol iløwler et saa ledt sta·r, aa en æ wol osse nok saa fø'r som æ Karuselhest.

– So du ham æ Mand, dæ pot æ Femø·r i æ Mond aa tuk en u'r om i æ Na'k? – Ja, ja a gjo·r inda, jow, de wa han møj giswent te, saa·j Julius. A saaj te ham, te han mot ændle pas o, te han e't fæk en i gal· Hals, faa dær war e et sekker, te han sjæl ku faa'n ijen. De wa faafærdelig mæ dæhæ'r Kwendmennesk, dæ wa “fuldstændig gennemboret”. De wa no regtig nok. En ku si'e ind aa·n Hwaal mö'dt i æ Maw· o hin·d, aa den gik li·g twat igjemmel æ hiel Mennesk. Dæ gik jen æbaag ve hin·d aa holdt en Lom·klaa'k op for æ Hwol o hinde Rø'k, aa den ku·n ty·lig si'e, ja en ku inda si'e hwa æ Klaa'k wa. Den wa ti Minutter nær trej,

trække mig ud af laget. Man kan såmænd ingen steder komme hen og få det bedre, sagde de. De havde set noget af det her markedsgøgl, og det var noget gevaldigt herligt noget, lod det til. Krigskammeraten, Kresten hed han, vidste ikke, hvor mange øller han skulle drikke for at blive ligeså rundtosset, som han var, da han gik af karrusellen, efter han havde fået to ture. Det var noget med fart på. Det var skam en lille stærk hingst, der trak værket. Ja, den havde Julius også lagt mærke til. — Den lignede meget det her lille søde dyr, der går oppe på banegården og trækker jernbanevogne sammen, sagde Julius. Det er også en hingst. — Ja, siger Kresten, på farven ligner de godt nok hinanden, men den oppe på banegården er vel alligevel ikke så lidt større, og vel også nok så kraftig som karusselhesten.

– Så du ham manden, der puttede femøren i munden og tog den ud omme i nakken? — Ja, ja jeg gjorde endda, jo det var han meget gesvindt til, sagde Julius. Jeg sagde til ham, at han måtte endelig passe på, at han ikke fik den i den gale hals, for der var det ikke sikkert, at han selv kunne tage den igen. Det var forfærdeligt med det her kvindemenneske, der var “fuldstændig gennemboret”. Det var nu rigtig nok. Man kunne se ind af et hul midt i maven på hende, og det gik lige tværs igennem hele mennesket. Der gik én bag ved hende og holdt et lommeur op for hullet på hendes ryg, og det kunne man tydeligt se, ja man kunne endda se, hvad klokken var. Den var ti minutter i tre, da jeg så

da a so hind, aa de wa mi Klää'k osse. Dæ wa jen dæ saaj te hind, te de wa en ren Beskjærmels, te hun wa løwend ino.

Kræjsten sna'ker om, te han e't fæk aa si'e Verdens störste Kæmpe og Verdens mindste Dvärg. — Du so dem wol? saaj han te Julius. — Jaaw, a wa da dærin'd, men dæhæ'r tow Swen'd, æ Udraaver stu aa brö'lt mej, töt a et ræt, dæ swaa'r te de, di skul'. A trow'r han wa kommen faa Skaa' aa vend nøj om o æ U'er, han sku brug! Han sku ves ha saa'j, te hær ku en fo aa si'e Verdens mindste Kæmpe og Verdens störste Dvärg. De vild a trow, te dæ ku ha pa'st bejer. Kjæ'n du dæhær Stø'k æ Li'rkasmand han dræ'ger u'r a hans Kass? — Ja, saa'j Kræjsten, han haaj jo flier Stø'ker, du mien wol den æ Regimentsmusik spil' saa tit. Ja, aa a ku ny'r en, om osse dæ æ fo ledt Appel øwer en, naar en kommer aa'n Li'rkass.

A laa Mærk te'r, te dæ wa jen aa æ Gjæster dæind i Staaw', dæ so aa so' saa ves o Julius, aa endle snakker han saa te ham aa spuer, om han haaj waat o'p aa slaa's i Daa. — Nej, a haar e't, swaa'r Julius, a rejner heller e't mæj, te a ska te'r. — Du ejner dæ hæjsen godt for'e, saa'j saa æ Mand. — Ja, a ka nok faasto', hu du el hen mæ de Snak, swaa'r Julius. De wa et mi Skyld, te de kam te'r aa go saa haadt te o den Mar'ken. Ja, a ka godt sejer: de æ Stor Mandas Mar'ken i Fywr, du segter te. A stu lisaa fredsommelig aa snak'ker mæ en Mand dæ op o æ Mar'-

hende, og det var mit ur også. Der var en, der sagde til hende, at det var et rent under, at hun var levende endnu.

Kresten snakkede om, at han ikke fik at se Verdens störste Kæmpe og Verdens mindste Dvärg. — Du så dem vel? sagde han til Julius. — Jo, jeg var da derinde, men de her to svende, udråberen stod og brølede med, syntes jeg ikke rigtig svarede til det, de skulle. Jeg tror, han var kommet for skade at bytte noget om på ordene, han skulle bruge! Han skulle vist have sagt, at her kunne man få at se Verdens mindste Kæmpe og Verdens störste Dvärg. Det ville jeg tro kunne have passet bedre. Kendte du det her stykke, lirekassemanden han drævede (= pinte) ud af sin kasse? — Ja, sagde Kresten, han havde jo flere stykker, du mener vel det, regimentsmusikken spillede så tit. Ja, og jeg kunne nyde det, selvom der er for lidt appel over det, når det kommer fra en lirekasse.

Jeg lagde mærke til, at der var en af gæsterne derinde i stuen, der sad og så så vist på Julius, og endelig snakkede han så til ham og spurgte, om han havde været oppe at slås i dag. — Nej, jeg har ikke, svarede Julius, jeg regner heller ikke med, at jeg skal til det. — Du egner dig ellers godt for det, sagde så manden. — Ja, jeg kan nok forstå, hvor du vil hen med den snak, svarede Julius. Det var ikke min skyld, at det kom til at gå så hårdt til ved det marked. Ja, jeg kan godt sige det: det er Store Mandags Marked i fjor, du sigter til. Jeg stod lige så fredsommeligt og snakkede med en mand der oppe på markedsplad-

kensplads, æ Mand wa faaresten Thomas Thorawer. A tent hwerken o Kri' heller Faa'r, men fa'r a vest a nower Teng aa sej, saa fo'r a'n Træksejsten ni'er o mi hywer Aaw·sel. De wa som dæ bløw slaa'n mæ·n Kjøl. A bløw hi'el befomerr, men a fæk mæ da væ'end i·n Faart, aa si'er saa li·g ind i æ Fjæs o Frands Tarp.

Han stu aa gri·nt mæ li·g ind i æ Hu'e. – No, a vild jo bare hels o dæ, sejer han saa lisaa from. Ja, de ka du godt fo Low te, swaa'r a, men dæfor behøwer du da't aa slaa, som laa du op te'r aa gro't al Teng i jen. – Hwa, sejer han saa, æ du bløwen storsnuerr? Du el nok gjar i Spitakkel mæ Folk. No va æ Spel go·nen. A ve'r, de'r hans Maa'r aa taa'r o, naar han vel slaas, saa aa law æ mæj, te han æ foruræt'ter aa saa aa slaa, fa'r en fo tent sæ om. Aa sørn osse hæ'r, li·g mæ jæt stak han en Næw· u'r, som a sku ha hat li·g i æ Stja'r, men a gjor en Vrek te æ Si·, sørn han ramt faa reng·. A vest, te hwis a sku staa mæ hæ'r, saa sku dæ slaa's, aa de sku væ no. Aa, I ka saa trow, te a laa Daller te ham. Han stu' lisaa betut'ter, da han fæk den føst, men da den næst den fulle, saa ka I sto·l o, han vild ha sæ fløt. Da han wa kommen nøj aa æ Vej, staapper han op. Han wa kommen nøj te æ Hæjter ijen aa begyndt saa aa ban·d aa blo·n aa skjæld u'r.

A wa da saamøj en Staa'kel, a wa den væst Skompi, han kjæ·n. A sku slæt e't ha Low te'r aa go løs. Hwis han traf mæ engaang, saa sku han

sen, manden var forresten Thomas Thorager. Jeg tænkte hverken på krig eller fare, men før jeg vidste af nogen ting at sige, så får jeg en trykseksten ned på min højre skulder. Det var, som der blev slået med en kølle. Jeg blev helt befippet, men jeg fik mig da vendt i en fart, og ser så lige ind i fjæset på Frands Tarp.

Han stod og grinede mig lige ind i hovedet. — Nå, jeg ville jo bare hilse på dig, siger han så lige så fromt. Ja, det kan du godt få lov til, svarede jeg, men derfor behøver du da ikke at slå, som om du lagde op til at knuse alting i én. — Hvad, siger han så, er du blevet storsnudet? Du vil nok gerne i spektakel med folk. Nu var spillet gående. Jeg ved, det er hans måde at tage det på, når han vil slås, så at mage det sådan, at han er forurettet og så at slå, før man får tænkt sig om. Og sådan også her, lige med ét stak han en næve ud, som jeg skulle have haft lige i panden, men jeg gjorde et vrik til siden, sådan han ramte for ringe. Jeg vidste, at hvis jeg skulle stå mig her, så skulle der slås, og det skulle være nu. Og I kan så tro, at jeg langede ham et ordentligt slag. Han stod lige så betuttet, da han fik det første, men da det næste fulgte, så kan I stole på, han ville have sig flyttet. Da han var kommet noget af vejen, stoppede han op. Han var kommet noget til hægterne igen og begyndte at bande og sværge og skælde ud.

Jeg var da en gevaldig stakkel, jeg var den værste kæltring, han kendte. Jeg skulle slet ikke have lov til at gå løs. Hvis han traf mig engang, så skulle han sådan gennembanke

sørn baldy·r mæ, te a sku væ ukindle i manne Daw·. – Ja, ja, sejer a saa, men no haar vi jo li·g troffen hinaa·n, aa tøywes du e't, de æ nok, mo vi saa et heller træf sammel ijen mæ det sam·. A tuk saa en Par rask Tri'n hen ar ham, men I ka trow, te han wa snaar te'r osse aa ta nower Tri'n, men de wa e't hen ar mæ o. Dæhær de foregik i æ sydvest Hjø·rn aa æ Kreaturmar'ken, dæ wa just e't saa faale manne Folk o de Ste, men dæ wa da nok. A wa faaresten ret li'er ve'r, te a wa kommen mej i sørn nøj. De væst aa'r war, te de Hiele haaj ski'e i sørn en Faart, te manne e't ret haaj sjæt aa faastaa'n, hurn de hænd sammel. Manne tro·j skam, de wa mæ, dæ wa en Sku'el, dæ vild law Ballade, aa som en nok sku ta sæ i Ajt for.

(fortsættes)

Hestemarked.

Xylografi 1886. Fra Gunnar Knudsen: *Dansk bondeliv i forrige århundrede* (1975) s. 124.

mig, at jeg skulle være ukendelig i mange dage. — Ja ja, siger jeg så, men nu har vi jo lige truffet hinanden, og synes du ikke, det er nok, må vi så ikke hellere træffe sammen igen med det samme. Jeg tog så et par raske trin hen mod ham, men I kan tro, at han var hurtig til også at tage nogle trin, men det var ikke hen ad mig til. Det her det foregik i det sydvestlige hjørne af kreaturmarkedet, der var just ikke så farlig mange folk på det sted, men der var da nok. Jeg var forresten ret led ved det, at jeg var kommet med i sådan noget. Det værste af det var, at det hele var sket i sådan en fart, at mange ikke rigtig havde set og forstået, hvordan det hang sammen. Mange troede skam det var mig, der var en skidt fyr, der ville lave ballade, og som man nok skulle tage sig i agt for.